

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول:

آرستوروس د. غریبیدیس

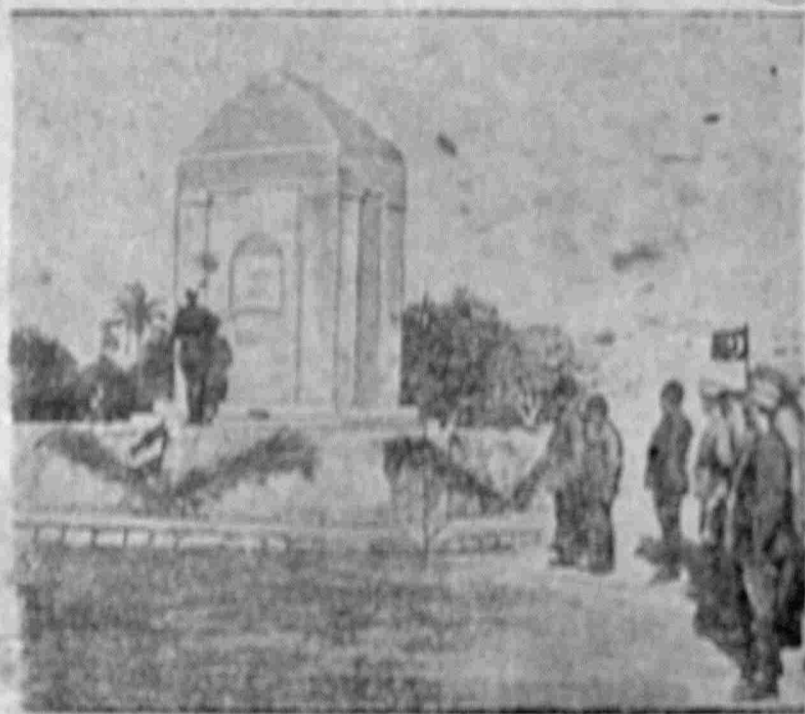
اداره مطبعی:

مطبعه نجفیه بازار میانه شماره ۱۶

'Ασ'Οηα

Τὸ εὐρεθὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

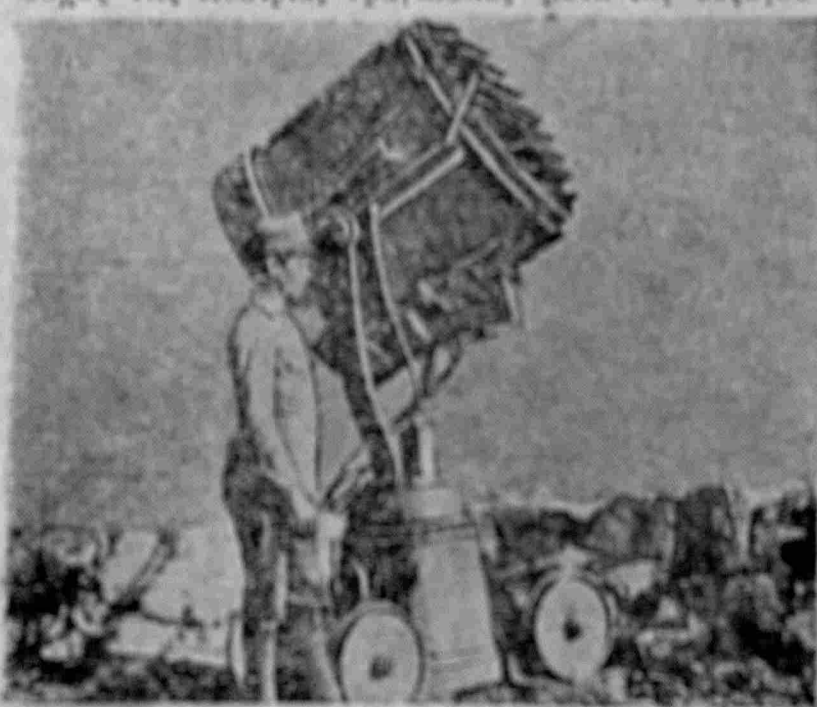
Ἀπομάλυνσις μνημείου Γερμανῶν ἀεροπόρων ἐν Χαλκιδίῳ.

Ἐπίσημοιτετε δολοφονηθεῖσαι: 1) ὁ Ἰρλανδὸς δὲρ Ρό-
δερ Καίμεντ 2) ὁ Γάλλος σοσιαλιστὴς Ζαν Ζορὴς 3) ὁ
κόμης Μίρμπιαχ 4) ὁ φόν Ἀίχχορν. Ἐν τῷ κέντρῳ: ὁ διά-
δοχος τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκος μετὰ τῆς συζύγου του.

Ἄνθρωποι ἰθαγενεῖς Ἀμερικανίδες Σβοῦτιδες ἐν τῇ ἐπιπέσει
τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Σερβικὸς προδολεὺς, λαθνηγαγομηθὴς ἐν Βελγίῳ
καὶ χρησιμοποιοῦμενος ἐν τῇ Ἀδριατικῇ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τὸς θεσφαυροὺς τῆς χριστιανικῆς καρδίας ἀναπτύσσει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, λέγων :

— Λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, εὐκλόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν, ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγεννήθημεν πάντων περίφημα ἕως ἄρτι.

Διὰ τῶν γραμμῶν τούτων εὐγλώττως καὶ χαρακτηριστικῶς διαζωγραφίζει τὴν ἀκένωτον τρυφὰ τῆς χριστιανικῆς καρδίας, ἣτις εἶναι πλήρης ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, πίστεως καὶ ἐλπίδος.

Πασιφανῶς καὶ πασιβήλως ὁ διδάσκαλος καθώρισεν, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ εἶναι ἀγὼν, εἶναι πάλη, εἶναι τι πλεϊότερον ἀμφοτέρων. Ἰπέδειξεν, ὅτι ὁ κόσμος μισεῖ πλεϊότερον ἢ ἔσον ἀγαπᾷ, φθονεῖ περισσότερον ἢ ἔσον ἐπιθραβεύει, ἀδικεῖ σφοδρότερον ἢ ἔσον ἐνεργεῖται. Ἐν τούτοις, παρὰ πάσας τὰς ἐπιφύγους αὐτοῦ διαθέσεις, παρ' ἑσῶ κατ' ἄν ἀπεργάζεται δεινά, δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὴν καρδίαν τὴν ξήρανσιν καὶ τὸν ἀρχμόν, διότι ἀπομένει πάντοτε ἡ δρόσος τῆς ἐλπίδος, ἣτις θὰ μεταβληθῇ εἰς κρουνοὺς ζώντος ὕδατος καὶ ὁ σπινθήρ τῆς πίστεως, ὅστις θὰ ἀποδῇ ἡ φλόξ τῆς δράσεως καὶ τῆς ἐνεργείας.

Καὶ πρὸς ἐπίρροσιν τῶν ἔσων λέγει, προσθέτει, ὅτι ἐν ἡμῖν διατηροῦμεν τὴν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ. Ἐδιδόχθη Ἐκείνος, ἐσυκοφαντήθη, κατεδικάσθη, ἐσταυρώθη, ἐτάφη. Ἐξέλιπον ; Αὐτὸς ἦτο ὁ κῆδος τινῶν, ἀλλὰ δὲν ἐπεταύχθη. Ἡ ζωὴ, ἡ κρυβεῖσα ἐν τῷ τάφῳ, ἀνέθορε καὶ ἀνάστη.

Δὲν ἀποθνήσκει ἡ ἀρετὴ, δὲν μαραίνεται ἡ ἀγάπη, δὲν ἐξουθενεῖται ἡ πίστις, ὅπως καὶ δὲν τιτρώσκαται ἡ ἐλπίς. Δύναται τὸ περιβάλλον ν' ἀπεργάζεται τὴν κατάθλιψιν τῶν ἀρετῶν τούτων καὶ ἡ κακία νὰ ποῦθῃ τὴν νέκρωσιν αὐτῶν, ἀλλ' ἔταν αὐταὶ ἔχουσι βαθείας τὰς ρίζας τῶν καὶ ἰσχυράς, καὶ ἂν ἐνδύσῃσι πρὸς στιγμὴν ὑπὸ τὴν σφοδρότητα τῆς θυέλλης καὶ τῆς καταγιδος, πάλιν ἀναθάλλουσι, καθὼς ἀναθάλλει κάποιος ξηρὸς νεμοθεὶς κλάδος, τὴν ὀκείον παρέσυρε τὸ ρεῖμα καὶ συνέτριψεν ὁ ἀνεμος. Δι' αὐτὸ εὖτε αἱ δοκιμασίαι, εὖτε αἱ περιπέτειαι, εὖτε πάλιν τὰ θλιβερά τῆς ζωῆς ἐπεισῶζια πρέπει νὰ δομάζῃσι τὰς ψυχὰς, δταν αὐταὶ εἶναι τεθρακισμένοι διὰ τῶν ἀρετῶν τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης. Αἱ ἀρεταὶ αὗται δὲν ἀπόλλυνται, θέλουσι εὖ διέλθει στρώματα καὶ κολύματα, διὰ νὰ ἀναπετασθῶσι πρὸς τὸ φῶς. Πολὺ βαθείως ριπτεταὶ εἰς τὴν γῆν ὁ κέκρυς τοῦ σίτου, καὶ ἔμως ὁ ξηρὸς αὐτὸς καρπὸς ἔχει τὴν ἐναρμῆν μὲ τὴν λεπτοφυῆ χλωρίδα του νὰ διασχιζῇ τὰ ἐδάφη, διὰ ν' ἀπλώσῃ τὰ ὕγρα φυλλάρια του πρὸς τὸ φῶς.

Ἄν ἡ νέκρωσις τοῦ Κυρίου ἐντυποῦται ἐν ταῖς καρδίαις μας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάστασις αὐτοῦ ἐν αὐταῖς θέλει φανερωθῇ.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ἄν ἡ ὀργανικὴ ζωὴ, κατὰ τὴν βιολογίαν, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ἀνελλιπούς σειρᾶς πάλης καὶ ἀγῶνων ἐπικρατήσεως καὶ ἀφαιμοιώσεως, δταν τῶν ἀγῶνων τούτων ἡ ἐκ-ἀπλώσις ἐνταθῇ εἰς ἕνα ἰδιαίτερον πυρετώδη βαθμόν, τότε δημιουργεῖται μία παθολογικὴ κατάσταση, ἡ ὁποία εἰς μὲν τὸ σῶμα καλεῖται ἀσθένεια, εἰς τοὺς λαοὺς δὲ πόλεμος.

Μίαν μακρὰν, ἐντεταμένην, ἐποδίνον παθολογικὴν κατάστασιν διέρχεται ἀπὸ πενταετίας ἡ ἀνθρωπότης. Σπαράσσει ἐπὶ τῆς στρωμνῆς τῆς καὶ ὀφίσταται ὅλας τὰς ταλαιπωρίας καὶ τοὺς σπασμούς, τοὺς ὁποίους προκαλεῖ ἡ ἀγωνία τῆς ἀσθενείας τῆς.

Πλὴν ἡ νόσος τῆς, ὁ πόλεμος, ὡς πᾶσα παθολογικὴ κατάσταση, δὲν δύναται νὰ εἶναι διαρκὴς καὶ, εὐτυχέστερα ἡ ἀνθρωπότης τῶν ἀτόμων, ἀναμένει μὲ πεποιθασὶν τὴν παρήγορον ἐπαύριον, ἡ ὁποία θὰ φέρῃ εἰς αὐτὴν τὸν ἄριστον αὐτῶν τὴν ἐπολέωσιν.

Ἡ εἰρήνη θὰ ἐλθῇ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα δὲ ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὸν ἀσθενεῖν τῆς ὀργανισμῶν.

Ἄλλ' ὁποία θὰ ἐπέρθῃ ἡ ἀνθρωπότης μετὰ τὸν πόλεμον ; ποῖα θὰ εἶναι ἡ κατάσταση τῶν λαῶν ὡς κοινωγιῶν καὶ ὡς ἰτόμων, δταν τὸ τυλεβόλον σπινθήρ καὶ δταν τὰ ξίφη, τεθραυμένα καὶ ἀπρόθυγα, ἐπαγέλθωσιν εἰς τοὺς χαινοντας ἰσλαούς τῶν ;

Εἶναι παρατηρητέον, ὅτι ὁ πόλεμος, εἴτε αὐτὸς εἶναι ἰσοταρικός, εἴτε ἐξωτερικός, ὁ πόλεμος, εἴτε ὡς ἀγὼν, στρεφόμενος κατὰ ἑνῶν, εἴτε ὡς ἐπανάστασις, φέρει πάντοτε ἀδιαφιλονεικτοὺς μεταλλαγὰς τῶν εἰς τοὺς ὄρους τῆς ἀτομικῆς ζωῆς, ὅσον καὶ εἰς τὸν τρόπον τῆς ὀργανώσεως τῶν ὄλοτάτων. Δημιουργεῖ νέας κατερθύνσεις, καὶ μεταξὺ τῶν νεκρῶν, τοὺς ὁποίους ἐξ-ἀπλώνει ἐπὶ τῶν πεδίων, συγκαταλέγει καὶ μερικὰς ἰδέας, αἵτινες δὲν εἶχον πλέον δικαιώματα ἐπὶ τῆς ζωῆς, αἵτινες ἐπρεπε νὰ πέθωσι καὶ ν' ἀποθάνωσιν.

Ἄν ἀποβλέψῃ δὲ τις εἰς τὸ κείμενον τῆς σημερινῆς πάλης, εἰς τὴν ἀφορότητα τῆς ἐντάσεως τῆς καὶ τὴν χρονικὴν αὐτῆς παρατάσιν, κατ' ἀναλογίαν ὀφείλει ν' ἀναμένῃ καὶ μεταβολὰς γενικωτέρας, ριζικωτέρας, περισσότερον συγκλονιστικὰς.

Ὅλαι αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, ὅλαι αὐτῆς αἱ ἐμφάνσεις, θὰ διέλθωσιν ἀπὸ τὴν χημικὴν γοάνην καὶ εἰς αἱ τῆς θὰ ἀναδοθῶσι νέοι σὺνδασμοί, ἀγνωστοὶ καὶ ἀδόκιμοι. Ἐπὶ τὴν ἐπιρράσιν δὲ τῶν σὺνδασμῶν τούτων, θὰ κληθῇ ἡ ἀνθρωπότης νὰ κανονίσῃ τὴν ζωὴν τοῦ μέλλοντος.

Πρῶτη, μεθαιῶς, εἰς ὅλων τῶν μεταβολῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἐπιφέρῃ ὁ πόλεμος, θὰ εἶναι ἡ πολιτικὴ μεταβολή. Τὸ ξίφος μὲ τὴν γυμνὴν αὐτοῦ λεπίδα θὰ χαράξῃ τὰς νέας ὀροθεσίας τῶν κρατῶν καὶ εἰς αὐτῆς κράτη, θακμένα ποῖν, θέλουσιν ἀνατελεῖν.

Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ πρώτη, ἡ ἀμεσὸς μεταβολή, τὴν ὁποίαν θὰ δημιουργήσῃ ὁ πόλεμος. Δὲν θὰ εἶναι, ἐν τούτοις, ἡ

μόνη. Θέλουσιν ἐπακολουθῆσαι πολλὰ, πλεῖστα κοινωνιολογικὰ ἀνατροπαὶ καὶ μεταρρυθμίσεις, νέοι ὄροι τῆς ζωῆς τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωγιῶν, νέοι συνῆθη, νέοι ἰδέαι, ὑπὸ τὴν ἀνταρξίαν τῶν ὀλοπῶν ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἐκλέξῃ τὴν κατεῦθενσίν τας καὶ θὰ κανονίσῃ τὸ βῆμα τῆς. Θὰ εἶναι ἰδέαι καλλίτεροι ἢ χειρότεροι, ἰδανικώτεροι ἢ πρακτικώτεροι, ἀτομιστικαὶ ἢ ἀλτρονιστικαὶ, ἰδέαι ἀγάπης ἢ μίσους ; ἀγνωστον. Τὸ μόνον βέβαιον εἶναι, ὅτι θὰ εἶναι νέοι ἰδέαι, εἰς τὰς ὁποίας ἐξάλλος θὰ καταφέρῃ ἡ ἀνθρωπότης, ζητοῦσα παρ' αὐτῶν τῶν δεινῶν τῆς τὴν ἀνακοφιστὴν, τὴν ἐλπίδα, τὴν παρηγορίαν, νέαι ἰδέαι, τὰς ὁποίας θὰ ἐν-στερνισθῇ παραφόρως μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν, ὡς ἀχρηστούς καὶ βλαβεράς, θέλει καὶ ταύτας ἀποπτέσει.

Ὡς πρὸς αὐτὰς ἐπικρατεῖ μία γνώμη, πιστεύεται, ὅτι εὖθὺς μὲ τὴν εἰρήνην, εὖθὺς ὡς ὁ ἥλιος παύσῃ νὰ φωτίζῃ ἐστρατοπεδωμένας στρατιάς, τυλεβόλα χαινοντα καὶ ξίφη γυμνά, ὅτι τὴν ἐπαύριον τοῦ πολέμου αἱ νέοι αὐταὶ ἰδέαι θὰ δελαγίσωσιν εἰς τὸ στερέωμα καὶ ἡ μεταστροφή πρὸς αὐτὰς θὰ ἐπέλθῃ ἀμέσως ὡς φυσικὴ, καθὼς μεταβαίνει ἡ οἰκουμένη ἀπὸ τῆς νυκτὸς εἰς τὴν ἡμέραν.

Ἐν τούτοις, ὀσονόλοτο καὶ ἂν εἶναι γὰρ κὲ τούτο, πρέπει νὰ ὀμολογήσῃ τις, ὅτι οὐ εἶναι καὶ δυνατόν. Ἡ ἐπαύριον τοῦ πολέμου θὰ χαιρετῶσιν μίαν καὶ μόνην σύντην λεσμένην μεταβολήν : τὴν πολιτικὴν. Ἐκ πρὸς τὰς ἄλλας, θὰ εὐρεθῇ ἡ ἀνθρωπότης μὲσα εἰς μίαν θολωμένην ἀπρόσφαιρον, κορεσμένην ἀπὸ ἀέρια πνικτικά, θὰ εὐρεθῇ εἰς μίαν ζύμωσιν ἰδεῶν ἀντιθέτων, κατὰ θένσεων ἀκαθορίστων ἀκόμη.

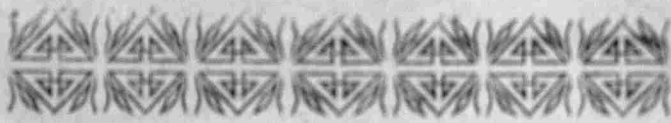
Καθὼς εἰς τὸ στερέωμα ἐκ τῆς νεκρώσεως τῶν κόσμων δημιουργοῦνται τὰ νεφέλωματα καὶ ἐξ αὐτῶν οἱ νέοι κόσμοι, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐκ τοῦ πολέμου τούτου θὰ προ-κληθῶσι τὰ νεφέλωματα τῶν σὺντηρημάτων, ἀπὸ τὰ ὁποία θὰ ἀναδοθῶσιν οἱ νέοι ὀλογικαὶ καὶ κοινωνιολογικοὶ σὺνδασμοί.

Θὰ ἐπακολουθῆσῃ, λοιπόν, μία διαμέσος περίοδος, περίοδος μεταβατικῆ, μία μεσο-βασίλεια, ἡ ὁποία θὰ κλείσῃ τὴν ἐμπόλεμον κατάστασιν καὶ θὰ προετοιμάσῃ τὴν εἰρηνικὴν. Θὰ ἐπακολουθῆσῃ ἡ περίοδος τῆς ἀναρρώσεως.

Ἄλλ' ὅπως εἰς τὰ ἄτομα, τοιοῦτοτρόπος καὶ εἰς τὰς κοινωγίας ἡ περίοδος αὐτὴ τῆς ἀναρρώσεως ἔχει ἀνάγκην ὅλης τῆς προσοχῆς καὶ ὅλης τῆς ἐπαγρυπνήσεως ἐκείνων, οἱ ὁποιοὶ κινδυνεῖ τῆς ἕγείας τοῦ προσέ-λοῦς τῶν ἀρρώστων. Ἀπαιτεῖται προετοιμασία, ἐπαγρυπνήσις, διαύγεια πνευματικὴ καὶ φωτισμένη κατεῦθενσις. Εἶναι ἀνάγκη ὅλων αὐτῶν, διότι τότε ἀκριβὸς θὰ γίνῃ ἡ ἐπιλογή, τότε ἐκ τῶν ποικίλων ἀντιλήσεων θὰ προτιμηθῶσιν αὐταὶ ἡ ἐκείναι.

Τότε τὰ ἔθνη θὰ ἐκλέξωσι τὴν τέχνην τῶν ἀναλόγως τῶν νέων προανατολισμῶν, τοὺς ὁποίους θὰ ἀκολουθῶσιν, ἀναλόγως τῶν προτιμήσεων, πρὸς τὰς ὁποίας θὰ στραφῶσι.

Θ. Κ. Μ.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΔΙΗΓΗΣΙΣ

ΕΥΤΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΕΥΔΟΚΙΑ

Εἰς τὴν αὐλὴν Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννῆτου, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε συγκεντρωθῆ ὁ,τι ἐλεκτὸν εἰς κάλλος καὶ εἰς εὐγένειαν παρουσίαζε τὸ Βυζάντιον, διεκρίνετο νεαρὸς εὐπατρίδης, εἰνοῦμενος τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ Εὐτρόπιος.

Ὁ μεγίσταν αὐτὸς εἶχε πραγματικῶς προικισθῆ μὲ πλουσιώτατα χαρίσματα. Κομψός, εὐτάλας, ὠραίος, συνεδύαζε τὴν ὠραιότητα τοῦ σώματος πρὸς τὴν εὐγένειαν τοῦ ἤθους καὶ τῆς καρδίας.

Ὅλαι αἱ κυρίαὶ τοῦ παλατίου, ὅλαι αἱ δεσποῖναι καὶ αἱ δεσπούναι τῆς πόλεως ἦσαν ἐρωτευμένοι μετὰ τὴν καλλονὴν του καὶ ἄφθονοι προτάσεις γάμου ἐκ μέρους τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τοῦ ἐγένοντο. Ἀλλ’ ὁ Εὐτρόπιος δὲν ἐδέχθη καμίαν ἐξ αὐτῶν ἡ καρδία του, διψασμένη νὰ εὕρῃ τὸ ἰδανικόν της, δὲν εἶχε κάτορθῶσαι μέχρι τῆς στιγμῆς νὰ συναντηθῇ ἐκείνην, ἡ ὁποία θὰ ἐδημιούργει τὴν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς του.

— Εἶσαι πολὺ περίεργος ψυχῇ! τοῦ ἔλεγε πολλακις ὁ Πορφυρογεννῆτος· θὰ ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένος μόνον μετὰ τὸν ἑαυτὸν σου. Ἀπέρριψες κατὰ σειράν ὅλας τὰς δεσπούναις τῆς αὐλῆς καὶ τῆς πρωτευούσης μου. Ποία, λοιπόν, θὰ εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία θὰ δυνάσῃ τὴν καρδίαν σου;

Ἀλλ’ ὁ Εὐτρόπιος ἐξηκολούθει νὰ μὲν ἀγαμὸς. Ἡ καρδία του δὲν εἶχεν ὁμιλήσει ἀκόμη.

Ἐξω τῶν τειχῶν τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰς μίαν γραφικὴν καὶ παράμερον τοποθεσίαν, μέσῳ δένδρων συσκίων καὶ αἰθαλῶν, ἔψουτο μικρὰ μονὴ γυναικῶν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν τῆς Παναγίας τῶν Τεθλιμμένων.

Εἰς τὴν μονὴν ἐκείνην κατέφευγον ἀνήθως αἱ εὐγενεῖς δεσποῖναι καὶ δεσπούναι τοῦ Βυζαντίου, αἰτίνας, πικραθεῖσαι ἐν τῷ βίῳ, ἀποτυχεῖσαι εἰς τὰς ἐλπίδας των, καμψθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἀτασθαλίας τῶν ἐγκοσμίων, ἐξήτουν εἰς αὐτὴν τῆς ψυχῆς τὴν γαλήνην ἐν τῇ διηνεκῇ λατρείᾳ τοῦ θεοῦ.

Ἡ μονὴ αὕτη ἦτο ὀνομαστὴ διὰ τὴν εὐγένειαν τῶν ἐν αὐτῇ μοναζουσῶν, διὰ τὸ γλυκὲ καὶ μητρικὸν φιλτρὸν τῆς ἡγουμενίσσης, διὰ τὴν ἀστυρότητα τῶν ἁθῶν καὶ διὰ τὸν καλλίφωνον χορὸν τῶν ἱεροψαλτῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων διεκρίνετο ἡ δάκιμος Εὐδοκία.

Μονὴ ἡ Εὐδοκία μεταξύ τῶν μοναζῶν τοῦ ἀναχωρητηρίου ἐκείνου δὲν κατήγετο ἀπὸ οἶκον μεγιστάνων, ἀλλ’ ὅ,τι δὲν εἶχεν ἐκ γένους, τὸ κατεῖχεν ἐκ φύσεως καὶ ἐκ πλείων χαρίτων. Ἦτο ὠραία, εἶχε τὴν ἀστυρὴν ἐκείνην καλλονὴν, ἡ ὁποία ἐπιβάλλει τὴν γουτεσίαν, ἀνάγκητον σεβασμῶ, εἶχε χαρακτηριστικὰ λεπτότητα καὶ εὐγένειαν, εἶχε δύο ὀφθαλμοὺς μέλανας, πλήρεις μυστηρίου.

Εἰκόσ δὲ ὅλων αὐτῶν τῶν προσόντων, ἐν ἄλλο ἀληθῶς θεῖον χάρισμα, ἡ φωνὴ της, φωνὴ ἀγγέλου, ἐροῦτενε κάθε οὖς.

Ἡ φήμη τῆς Μονῆς τῶν Τεθλιμμένων ἐφθάσε καὶ μέχρι τοῦ παλατίου. Ὁ Πορφυρογεννῆτος ἀπὸ περιέργειαν καὶ ἐνδιαφέρον

ἀπεφάσισε νὰ ἐκδορῆν μέχρις ἐκεῖ, καὶ ἵνα μὴ ταραξῆ τὴν γαλήνην τοῦ μοναστικοῦ ἐκείνου βίου, δὲν ἔλαβε μαζί του μακρὰν ἀκολουθίαν, ἀλλὰ μόνον τὸν Εὐτρόπιον καὶ δύο ἢ τρεῖς σεματοφύλακας.

Τοὺς σεματοφύλακας αὐτοῖς ἀφῆκεν ἔξω τῆς μονῆς καὶ αὐτὸς, παραλαβὼν τὸν Εὐτρόπιον, ἐκρῆσε τὴν θύραν τοῦ ἡσυχαστηρίου.

Ὅταν ἤκουσεν ἡ ἡγουμενίσσα, ὅτι ἦλθεν ὁ αὐτοκράτωρ διὰ πρῶταν φοράν πρὸς ἐπισκεψῆν τῆς μονῆς, ἐταράχθη ἡ ἀγία ψυχὴ της κατὰ ἀκαθόριστον προέβλεπεν. Ἐν τούτοις, ἔσπευσε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἀνακτα.

Ἦτο δεῖλα Ἀυγούστου, ἡ ὥρα, καθ’ ἣν τὸ σεμάντρον τῆς μονῆς ἐκάλει τὰς μοναχὰς εἰς τὸν ἑσπερινὸν καὶ τὴν παρακλήσιν. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐξήτουν, ὅπως μὴ διακοπῇ ἐκ τῆς παρουσίας του ἡ λατρεία καὶ τὸ τυπικὸν τῆς μονῆς· κατηνύθη εἰς τὸν ναῖσκον καὶ ἐκεῖ, ἐκ τοῦ βῆθους δύο σταδιδίων, αὐτὸς καὶ ὁ Εὐτρόπιος παρεκλούθησαν τὴν θεῖαν λατρείαν.

Ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ συνεπιθιμένος εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν βασιλικῶν ναῶν, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσει τοὺς καλλιφωνοτέρους ψάλτας τοῦ βασιλείου του, ἐγυμνασθῆ καὶ συνεκινήθη μυχιαίτατα ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς καὶ τὴν μουσικὴν τέχνην τῆς Εὐδοκίας. Ἐξ ἄλλου, ὁ Εὐτρόπιος, πρὸ τοῦ ὁποίου παραλαβὼν καθ’ ἐπιστήν ὅλαι αἱ καλλοναὶ καὶ ὅλαι αἱ χάριτες, εἰς τὴν ἡρεμίαν καὶ ἀστυρὴν καλλονὴν τῆς Εὐδοκίας ἠσθάνθη διὰ πρῶταν φοράν τὴν καρδίαν του νὰ πάλῃ καθ’ ἕνα ἄλλον ἰδιαιτέρον ρυθμὸν.

Ὡ! διατί ἡ ἑσπερινὴ ἀκολουθία νὰ εἶναι μικρὰ! διατί νὰ μὴ ἐπιπροσῆ πλείοτερον ἀκόμη νὰ θαυμάσῃ τὰ δεῖλα ἡμεῖς τῆς μοναχῆς ἐκείνης!...

Ὁ αὐτοκράτωρ, μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας ταύτης, ἐξήτουν καὶ ἰδὼν τὴν Εὐδοκίαν καὶ νὰ τὴν συγχωρῇ προσωπικῶς. Παρουσιάσθη πρὸ αὐτοῦ ἡ ὠραία κόρη καὶ προσεκύνησε τὸν αὐτοκράτορα. Ὁ Εὐτρόπιος δὲν ἀπέσπασε τὸ βλέμμα ἀπ’ αὐτῆς.

— Καὶ πῶς ἐδιδάχθηκες ὁκόρη μου, τὴν μουσικὴν; ἠρώτησεν ὁ αὐτοκράτωρ.

— Μὲ τὴν ἐδίδαξεν ἡ μητέρα μου. Ὁ πάππος μου ἦτο διδάσχος μουσικῆς καὶ ἐδίδαξεν εἰς ὅλας τὰς θυγατέρας του τὴν βουδικὴν.

— Ὡ! τί ὠραῖον θὰ ἦτο, ἂν ὅλαι αἱ νεανίδες ἐδιδάσκοντο τὴν μουσικὴν αὐτὴν τῆς ἐκκλησίας!...

Ὅταν ἀπεχώρησαν οἱ ἄρχαιοι ἐπισκέπται, ὁ ἄλιος εἶχε ὀδεῖ καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς ἐσπέρας ἀπλόνητο εἰς ὅλην τὴν γραφικὴν ἐκείνην ἔκτασιν. Ὁ Εὐτρόπιος ἦτο μελαγχολικός. Ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι εἶχεν ἀφῆσει τὴν καρδίαν του εἰς τὸ μόνος ἐκεῖνο τῶν τεθλιμμένων γυναικῶν ἰνδιαιτήρα.

Ἡ ἐπισκεψὶς τοῦ αὐτοκράτορος καὶ αἱ περὶ τοῦ μοναστηρίου ἐνθουσιώτικαι κρίσεις του ἤρριξαν τὴν φήμην του καὶ πολλοὺς λόγους ἐγένετο περὶ αὐτοῦ. Πολλοὶ κυρία τῆς αὐλῆς καὶ μεγιστάνες ἔσπευσαν νὰ ἐπισκεφθῶν τὴν μονὴν, καὶ αὐτὸς ὁ Κωνσταντίνος μετὰ τοῦ Εὐτροπίου, σχεδόνικ τὸ ἐπισκέψθη.

Διὰ τὸν Εὐτρόπιον ἐκείνην ἡμέραν ἐκ τῶν ἐπισκεψῶν ἐκείνων ἦτο ἡμέρα χαρῆς, πάντοτε δὲ συγκινημένος ἀπαύρητο τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου χώρου. Τί ὅμως συνέβαιναν εἰς αὐτόν; διατί, ὅταν πρὸ αὐτοῦ ἐλέγετο τὸ ὄνομα τῆς Εὐδοκίας, αὐτὸς ὠρῆα καὶ ἡ καρδία του ἐπαλλε σφοδρῶ; διατί δὲ καὶ εἰς τὴν Εὐδοκίαν, ὅταν ἀνεφέρετο τὸ ὄνομα

τοῦ Εὐτροπίου, ἔλαμνε τοὺς ὀφθαλμοὺς της; διὰ νὰ μὴ προδώσῃ, ἀρὰ γε, τὴν συγκινήσιν της; Εἶχε γεννηθῆ μεταξύ τῶν δύο ἐπαύρησον αἰσθημα ἔρωτος; Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ τούτο, καίτοι αἱ κακαὶ γλῶσσαι τοῦ Βυζαντίου οὐδέποτε ἀνέφερον τὸ ὄνομα τῆς Εὐδοκίας, χωρὶς νὰ συνδέσῃαι καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Εὐτροπίου.

Ἡ ἡγουμενίς, διὰ νὰ περιορίσῃ τὰ θρυλούμενα, ἀπηγόρευσεν εἰς τὴν Εὐδοκίαν νὰ ψάλλῃ, θέλουσα οὕτω νὰ μὴ δίδῃ λαβὴν εἰς τὰς διαδόσεις. Ἡ Εὐδοκία ὑπετάγη εἰς τὴν διαταγὴν ἐκείνην καὶ μὲ θέρημν πλείοτεραν παρεδόθη εἰς τὴν ἀσκήσιν. Ὅταν μετὰ τινὰς μῆνας ὁ Κωνσταντίνος καὶ ὁ Εὐτρόπιος ἐπισκέψθησαν τὴν μονὴν καὶ διέταξαν νὰ παρουσιασθῇ πρὸ αὐτῶν ἡ Εὐδοκία, τὴν εἶδαν ὠρῆαν, ἐξηντλημένην, ἀγνωρίστον. Ἦλθν ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν της ἐπὶ τῆς ἡρώτας καλλονῆς.

Ἡ ἀνασχυρία τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τοῦ Εὐτροπίου περὶ τοῦ σκεπτοῦ τέλους τῆς παρθένου εἶχον ὀγκωθῆ.

— Πρέπει, κραταίε, νὰ διατάξετε, ὅπως μεταφερθῇ εἰς τὸ παλάτιον, διὰ νὰ δοθῇ ἡ κόρη.

— Θα τὸ κάμω αὐτὸ, καὶ ἂν δὲν θελήσῃ, θα τὸ ἐξασκάσω διὰ τῆς θίας.

Ὁ Εὐτρόπιος ἔλαβε τὴν ἐντολὴν καὶ αὐτοκρατορικῆς ἀμάξας, διεμήνυσε δὲ εἰς τὴν ἡγουμένην, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἐπιθυμεῖ, ὅπως ἡ Εὐδοκία ἐγκαταλείψῃ τὴν μονὴν καὶ μεταφερθῇ εἰς τὸ παλάτιον.

Ἡ ἡγουμενίς ἀνεκοίνωσε τὴν διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος εἰς τὴν μοναχὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἀφῆθη ἡ ἀπόφασις. Τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο ἡ Εὐδοκία ἀγρύπνησε, παρεκάλει, ἔδεσθη τὴν προστάτιδα τῶν τεθλιμμένων, καὶ τὴν ἐπαύριον ζῆαν πρῶτὴ μὲ ψυχικὴν γαλήνην παρουσιάσθη εἰς τὴν ἡγουμένην, τῆς ἐξωμολογήθη ἐν ὄραμα, τὸ ὁποῖον εἶπε κατὰ τὴν μικρὰν ἀνάπαυσίν της, καὶ ἀπεσύρθη. Ὅταν ἐφθάσεν ὁ Εὐτρόπιος μετὰ τὰς αὐτοκρατορικῆς ἀμάξας, δὲν εἶρεν εἰς τὸ μοναστήριον τὴν Εὐδοκίαν. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν πληροφορήσῃ τί ἀπέβινεν.

Ἡ θλίψις τοῦ εὐγενοῦς νέου ἦτο ἀπερίγραπτος ἡ Εὐδοκία, λοιπόν, τὸν ἀπέφευγε, προτίθη τὸν θάνατον. Ὡ! ὄχι! θὰ τὴν εἰρήσκειν αὐτὸς καὶ θὰ τὴν ἔδωξεν ἀπὸ τὴν βραδείαν ἐκείνην αὐτοκτοσίαν.

Ἦλθν ὅλαι αἱ προστάτιδαί του ἀπέβιναν μάταιαι μῆνας παρῶλλον καὶ ἡ Εὐδοκία δὲν ἀνευρίσκετο.

Ὡ! οὐα τὸν Εὐτρόπιον πλέον οὐδὲν θέλητρον ἐπαύρησε εἰς τὸν βίον, τὸ παλάτιον τοῦ ἐφαίνετο ἀνοήσιον, ἡ ζωὴ ἀνιαρὰ. Ἀπεφάσισε νὰ ἀπομακρυνθῇ τοῦ ἐνεργοῦ βίου, ἐκάρη μοναχὴ καὶ εὐάλθεν εἰς μίαν ἀνοήσιν μονὴν, ἀστυρὸν ἀναχωρητηρίου, ὅπου ἐξήτουν τὴν ἡρεμίαν.

Ἦλθν τί εἶδεν ἐκεῖ. Μεταξὺ τῶν μοναζῶν τῶν ἀγνωστων, μέσα εἰς τὰς κατεσκευαστικὰς ἐκείνας ψυχογνωμίας, διεκρίνεν ἐν ζεῦγος ὀφθαλμῶν, τοὺς ἀπείρους ἐνόμιζεν, ὅτι ἀνεγνώρισε... Ποία νὰ ἦσαν τὰ μάτια ἐκείνα;

Διεστασεύθησαν τὰ βλεπματα, ἡ καρδία ἀνεκρίσθησε καὶ πρῶτοῦ προφθασῶν τὰ χεῖλα νὰ προφέρῃ τὸ ἡγυκαρμένο του ὄνομα, τὸ ὄνομα τῆς Εὐδοκίας, ἡ γυναικεία ἐκείνη ἐπαύρησε ἔπιπτε ἔκρηκ ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Μῆνας τινὰς μετὰ ταῦτα ὁ Εὐτρόπιος, φθίνων ἐκ τῆς θλίψεως, ἀκολούθησε τὴν Εὐδοκίαν εἰς τὸν τάφον, καὶ τὰς καρδίας, τὰς ὁποίας δὲν ἠνάσεν ἡ ζωὴ, συνέβινεν ὁ θάνατος.

Ἡ ΟΚΤΑΕΤΗΣ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ

ΤΟΥ

Ἄσ' Ὅλα

ΕΠΕΤΕΛΕΣΕ ΤΟΥΤΟ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΝ ΤΟΥ;

Τί ἀπαντᾷ ἡ κοινωρία μας.

Με τὸ φύλλον αὐτὸ κλείεται ἡ ὀκταετής σταδιοδρομία τοῦ «Ἄσ' Ὅλα» καὶ εἰσέρχεται ἡ Ἐπιθεώρησις αὐτῆς εἰς τὸ ἑνάτον αὐτῆς ἔτος. Εἰς ἀπολογισμὸς ἀπαιτεῖτο, μίᾳ λογοδοσίᾳ ἐπιβάλλετο ἴσως διὰ τὴν περίστασιν ταύτην. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ περιαιτολογώσωμεν, παραθέτοντες ἀριθμοὺς σελίδων, ὀνόματα συνεργατῶν, τίτλους ἔργων καὶ ἄλλα τεκμήρια τῆς πολυσχίδου αὐτοῦ δράσεως, ἐπροτιμήσαμεν, ὅπως ἀπὸ ἡμῶν ὁμιλήσῃ ἡ κοινωρία μας, ἡ κοινωρία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνάκειται καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἐργάζεται καὶ εἰς ἣν εἶναι ἀφιερωμένον. Ἀπαιθῶναμεν, λοιπόν, τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν:

— Τὸ «Ἄσ' Ὅλα» κατὰ τὴν ὀκταετή αὐτοῦ σταδιοδρομίαν ἐπετέλεσε τὸν κοινωνικὸν αὐτοῦ προορισμόν;

Ὁ ἀναγνώστης θέλει ἰδεῖ κατωτέρω πῶς ἀποφαίνεται ἡ κοινωρία μας καὶ ὁποῖα ἀπαντᾷ εἰς μᾶς ἐστάνησαν.

Ο ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΚΛΗΡΟΣ

Εὐχαριστῶν διὰ τὴν τιμὴν, ἣν μοι περιποιεῖτε διὰ τῆς πρὸς με ἐρωτήσεώς σας, ἀπαντῶ ὑμῖν διὰ βραχυτάτων, ὡς ἐκ τῆς πληθούσης τῶν καθηκόντων μου, ὅτι, ἔμοιγε ταπεινῶ κριτῆ, τὸ ἀγαπητὸν «Ἄσ' Ὅλα», εὐδοκίμως διανύσων τὴν μέχρι σήμερον ὀκταετή σταδιοδρομίαν του, ἐπετέλεσεν ἐν πολλοῖς τὸν κοινωνικὸν αὐτοῦ προορισμόν, συνδυάζον τὸ διδακτικὸν καὶ ἀποπλαστικὸν μετὰ τοῦ εὐθύρου καὶ τερπνοῦ, καὶ ἀποτελοῦν ἐν τῇ συμπεριφορῇ μάλιστα ἐπιτομή τῆς πνευματικῆς καὶ φιλολογικῆς νάρκης τὸ ἀπαραίτητον καὶ πολυπόθητον ἐντροφίμα πάσης ὁμογενοῦς οἰκογενείας. Διό, συγκαίρως ὑμῖν ἐγκαρδίζω ἐπὶ τῷ ὅτι ἐν αὐτῷ χαλεπαῖς περιστάσεσι καὶ ἀπέναντι τῶν ἐπιπροσδοκούντων ἐκδότου ἀνιπερβλήτων προσκομμάτων καταρθώσατε διὰ τοῦ θερμοῦργου ὑμῶν ζήλου, τοῦ ἀριστοτεχνικοῦ ὑμῶν καλάρου καὶ τῆς ἀκαταβλήτου ὑμῶν φιλοπονίας νὰ ἐδῶνῃτε τὸ προσφιλέ «Ἄσ' Ὅλα» εἰς τὸ ἐπιζήμιον τοῦτο σημεῖον, εὐχομαι ὑμῖν ὀλοφύχως τὴν ἀνάσθην ἐνδόχουσαν πρὸς ἐξακολούθησιν καὶ τελειοποίησιν τοῦ κοινωφελούς τούτου ἔργου σας.

† Ὁ Κατερέμι ΔΙΔΑΧΑΙΟΣ

Καὶ ἐθελουφῶν τις διὰ τοῦτον ἢ ἐκείνον τὸν λόγον, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀρνήσῃ, ὅτι ἡ ἀπὸ ὀκταετίας σταδιοδρομία τοῦ «Ἄσ' Ὅλα» ἀπὸ ἀπόψεως, βεβαίως, ἠθικῶν ἀποτελεσμάτων, εἶναι κατ' εὐθὺν λόγον ἀνάλογος πρὸς τὰς ὀλικὰς δυσχερείας, ἃς αἱ περιστάσεις καὶ ἡ παγίωσις προτοφανοῖς παρ' ἡμῖν (συμμεριάζω τούτο) παρομοίον ἔργον ἐπέβαλον. Καὶ μᾶλλον τὸ ἀδυσχελετικὸν τοῦτο γεγονός μαρτυρεῖ τὸν βαθρὸν τῆς ἀπὸ τοῦ «Ἄσ' Ὅλα» (ἐκπληρώσεως τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοῦ προορισμοῦ. Ἄλλ' ἰσχυρὰ καὶ αἱ ἠθικὰ καὶ ἀληθεῖαι, καὶ τὰ ἀριθμητικὰ ἀξιώματα

ἀκόμη, ἐπὶ τῶν εἰρησίων εἰς ἀπόδειξιν, ἡμεῖς διὰ τὸ ὡς ἀνω ἀξίωμα μας ἔχομεν καὶ ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν, ἵνα οὕτως εἰπωμεν, ἀπὸδειξιν. Καὶ ἡ μὲν πρώτη εἶναι ἡ ἀνυπομονησία, μετ' ἧς ἀναμένω ἐγὼ αὐτὸς τὰς τακτὰς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ, ὡς ἐξωτερικὴ δὲ ἀπὸδείξις χρησιμεῖται τὸ γεγονός, ὅτι ὅπου καὶ ἐν ὑπάτῳ, εἴτε εἰς οἰκίαν ἐξηρόφου, εἴτε εἰς γραφεῖα πολυάσχολα, ἀντιλαμβάνομαι τὴν θλίψιν καὶ τὴν πνοὴν τοῦ «Ἄσ' Ὅλα». Με μίαν λέξιν, ἐπιβλήθη τούτο εἰς τὴν κοινωρίαν μας, καὶ οὐ κατὰ ἴσιν.

† Ὁ Πρώτος ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Παρακολούθησα μέχρι τῆς σήμερον τὴν ὀκταετή σταδιοδρομίαν τοῦ «Ἄσ' Ὅλα» μετὰ προσοχῆς καὶ διαφέροντος, ἀείποτε ἀξιονομένων.

Ἐρίσκω δὲ καὶ κρίνω τὴν μέχρι τοῦδε σταδιοδρομίαν ταύτην θριαμβευτικὴν τοῦτ' αὐτό, καὶ τοιαύτην, ὁποῖαν θὰ ἐπέθουν καὶ ἀναιρεθόντο δι' ἑαυτὰ καὶ αὐτὰ τὰ πλέον ἐκλεκτὰ ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων περιοδικῶν μας, τὰ ὁποῖα, ἀξιοθουόντα ἄλλοτε, ἀπετέλουν μίαν κοινωρικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν σκοπὸν, καὶ τὰ ὁποῖα ὅλα τὰρα, τοῦλάχιστον διὰ τὸ ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ ὁμογενῆ στοιχεῖον, παρεχώρησαν τὴν θέσιν των εἰς τὸ «Ἄσ' Ὅλα», τὸ ὁποῖον ἰσχυρὰ ἐπερίφηρον μόνον καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του, ἐπιτελοῦν τελείως τὸν κοινωνικὸν προορισμόν του.

† Ὁ Σφόδρος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἐχρησίμως ἀπαντῶν εἰς τὴν ἡμετέραν ἐρώτησιν, μετὰ χαρῆς ἐνὶ ᾧ, ὅτι γόνιμος κατ' ἐρῆ κριτὴν καὶ διδακτικὴν ἐν τοῖς πλείστοις ἐπιβλέψιν ἢ μέχρι τοῦδε ὀκταετίας σταδιοδρομίαν τοῦ «Ἄσ' Ὅλα», δι' ἧς καὶ ἀδίστακτον ἔχω τὴν γνώμην, ὅτι ἐπιτυχῶς καὶ ἐπιφελῶς ἐπετέλεσε τούτο, γενικῶς εἰπεῖν, τὸν κοινω-

νικὸν αὐτοῦ προορισμόν, ἰδίᾳ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Ἀπόδειξις τρανὴ τῆς ἀληθείας ταύτης ἐστὶν ἡ γενικὴ ἀγάπη καὶ ἐκτίμησις, ἣς δικαίως ἀπολαύει καὶ τῆς ὁποίας ἀριθμῶν τεκμήριον ἀποτελεῖ ὁ μέγας σχετικῶς καὶ ἀξίων καθ' ἑκάστην ἀριθμὸς τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ. Ἀξία ὅθεν ἐπαίνων πολλῶν καὶ εὐχαριστηρίων θερμῶν τυγχάνει ἡ ἡμετέρα λίαν μοι περισπούδαστος ἐντιμολογία τῆς ἐπὶ τῇ ἀγαστῇ καὶ εὐστόχῳ πρωτοβουλίᾳ τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Ἄσ' Ὅλα» καὶ τῇ λυσιτελείᾳ καὶ εὐδοκίμῳ αὐτοῦ σταδιοδρομίᾳ, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ἐπιτυχῇ ἐκλογῇ καταλλήλων συνεργατῶν, οὐ μόνον δοκίμων τοῦ καλάρου χειριστῶν διατελούντων τῶν πλείστων, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐκλογῇ ἀναλόγων πρὸς τὸν προορισμόν τοῦ «Ἄσ' Ὅλα» θερμῶν ἐπιθεωρητῶν ἀναδεικνυμένων. Ἐξαιρέσιν ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ σημείῳ εὐρίσκω ἐν μέρει ἐν ταῖς δυοῖς στήλαις, τῇ εὐθύρῳ καὶ τῇ σατυρικῇ, ἐν ἱκανοῖς δημοσιεύμασι τῶν ὁποίων ἐφιστάται, ὡς φαίνεται, ἡ προσοχὴ μόνον εἰς τὸ κομικὸν καὶ γελοῖον, καὶ τὸ ἡδὺν καὶ τερπνόν, ἀδιόδωρον δ' ἂν ἢ εὐλὴ καὶ ἡ ὑπόθεσις ὡς καὶ ἡ ἐκθεσις καὶ διαζωγράφισις αὐτῶν ἀποβαίνουσιν ἐν μέρει ἢ καὶ ἐν ὅλῳ ἀνδραγαθίᾳ ἢ καὶ ἐπιβλαβεῖς εἰς τὸν ἀναγνώστην, ἐν τῷ τούτῳ ἔρονω, ὅτι ἐν παντὶ δημοσίευσματι τοῦ «Ἄσ' Ὅλα», ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπιγραφῆς, ἣν ἔχει καὶ τῆς στήλης, εἰς ἣν τοῦτο ἀνήκει, δεόν νὰ ἐπιδιώκῃται καὶ συνιπάρχη πάντως καὶ τὸ πρακτικόν, ὡφέλιμον καὶ διδακτικόν, μὴ παρορμητικὸν οἷον ποτὲ τοῦ ἔρχικου σκοποῦ καὶ κοινωνικοῦ προορισμοῦ τοῦ «Ἄσ' Ὅλα».

† Ὁ Βεῖος ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐν μίᾳ τῆς μεγάλης πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς σιτηρώσεως καὶ ζήλῳ, ἃς διέχεται ἡ πολυπαθὴς ἡμῶν κοινωρία, συνέπειά τῆς παγκοσμίου θεωρησίας, τὸ χαριστάτω «Ἄσ' Ὅλα» ἐπὶ ὀκταετίαν ὄλην ὡς ἄσπις ἐν τῇ ἐρήρῳ πλοῖται διαρκῶς καὶ ἀξιοθουῶς τὴν ἡμετέραν διάνοιαν δι' ἀνεξαντλήτων πολλῶν καὶ ποικίλων γνώσεων, πληροὶ τὴν ἡμετέραν καρδίαν ζωηρῶν αἰσθημάτων ἐνδοθεῖας πρὸς τὸν Θεόν, φιλανθρωπίας καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, θαυμασμοῦ πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ ἀποδοτικῆς πρὸς τὴν κακίαν, εἰς τὰς τεθλιγμένας ἡμῶν ψυχὰς προξενεῖ τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν ἀνακούφισιν διὰ τῆς ἀπεράντου αὐτοῦ χαριεντολογίας καὶ εὐτραπέλειας, καὶ—ὡπερ ἀξίον μίττονος καὶ σοβαρωτέρως ἀναγραφῆς— μὴ ἀρκεσθῆν

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ

ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ ΛΑΟΣ

Ἡ ἀξιότιμος διεύθυνσις τῆς «Προόδου» ἐσχάτως παρέσχε θαυσιὰ τὴν φιλοξενίαν εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς εἰς τοὺς ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα *Vetus Homo* καὶ *Novus Homo* δύο χρονογράφους, οἱ ὅποιοι ἐξέθεσαν ὁ μὲν ἀορίστως, ὁ δὲ συγκεκριμένως, τὰς σκέψεις αὐτῶν περὶ τῆς παρ' ἡμῶν ἐπενεκτικῆς ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως.

Εἶναι τὰ μάλιστα παρήγορον καὶ ἐνθαρρυντικόν ὁμὰ τὴν μέλλουσαν σταδιοδρομίαν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ὅτι ἐν τοῖς στέροισι λειτουργῶν τινῶν αὐτῆς, ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων, διατηρεῖται εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε ζωηρὸς ὁ ἱερὸς ἐκείνος καὶ ἀγνὸς ἐνθουσιασμός, ὅπως ἴδωσι διαρρυθμιζόμενους, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ καταργουμένους, τινὰς τῶν διοικητικῶν ἐκείνων θεσμῶν καὶ διατάξεων, αἱ ὁποῖαι, ἐπειδὴ ἐξέλιπον πλέον αἱ καιρικαὶ ἐκεῖναι περιστάσεις καὶ αἱ ὀρισμένοι ἀνάγκαι, δι' αἷς καὶ ἐθεσπίσθησαν, τυγχάνουσιν ὄχι μόνον ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὸ πνεῦμα, τὸ διέπον κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον τὰς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβεῖς ἀποδεικνύονται ὁσμήραι εἰς τὸν καὶ ἄλλως χλωαίνοντα ὀργανισμόν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἀδιαφιλονίκητον τυγχάνει, ὅτι πᾶσα κοινωνία ἀνθρώπων, μικρὰ ἢ μεγάλη — ἔθνος, κοινότης, σωματεῖον κτλ. — ἐν τῇ ῥοῇ τοῦ χρόνου ἐψίσταται τὴν ἀμείλικτον ἐπιρραϊαν καὶ ἐπίδρασιν τῆς ἐξελίξεως τῶν φιλοσοφικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἰδεῶν καὶ συστημάτων. Ἡ κοινωνία δὲ αὕτη ἀκμάζει μὲν καὶ εἴημερὲ καθόλου τε καὶ ἐπὶ μέρους, ἐὰν ἐνθουσιῶδως ἐνστερνισθῇ καὶ ἐφαρμόσῃ ἐπὶ τὸν ὀργανισμόν αὐτῆς τὰ ἐκ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν ἀπορρέοντα πορίσματα, νοσεῖ δὲ καὶ παραίναται, τέλος, ὑστεροῦσα ἐν τούτῳ. Τὸ καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας ἀδιάρκυστον διαμείναν τοῦτο μαθηματικὸν ἀξίωμα ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἥτις, ὡς ζῶν ὀργανισμός, ὡς ἀφροίτρα ὄντλ. ἀνθρώπων θρησκευόντων, μοιραίως ὀφείλει νὰ ὑποστῇ τοιαύτην τινα ἐπίδρασιν τοῦ νεωτέρου πνεύματος. Καὶ τὸ μὲν, μελετῶσα τὴν ἱστορίαν καὶ τὸ παρελθόν αὐτῆς, τὸ δὲ, στυριζομένη ἐπὶ τῆς ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἀποκομαθείσης πείρας ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν τοιούτων θεσμῶν, διατάξεων καὶ τύπων, καὶ καθόλου εἰπεῖν, βαδίζουσα ἐν γένει πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς λελογομένης νεωτεριστικῆς κινήσεως καὶ ὀργασμοῦ, ὀφείλει ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία νὰ ἀναδιοργανώσῃ, ἐξαιρουμένου ἰννοεῖται τοῦ δογματικῶν μέρους, ἐπὶ ἡμετέρων καὶ ἀσφαλειτέρων βάσεων τὸ διοικητικόν, ἠθικόν, οἰκονομικόν, ἐκπαιδευτικόν καὶ φιλανθρωπικόν σύστημα αὐτῆς, ἐὰν θέλῃ νὰ ἀποξέσῃ τὸν τέλειον ἠθικόν καὶ οἰκονομικόν μαρμαρὸν καὶ νέκρωσιν, ἧς συμπτώματα δυστυχῶς ὀλέθρια ἤρξαντο παρατηροῦμενα.

Τίς δύναται, ἰγὼς καὶ ἀνευ προκαταλήψεως κρίνων καὶ μὴ θέλων νὰ ἀποκρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, ὁσονδήποτε πιερὰ καὶ ἄν εἶναι αὕτη, νὰ ἀρνῆσθαι τὸ ἀδύνατον τῆς τηρητικῆς ἐπὶ τὰς σημερινὰς ἀνέσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν, διατάξεων καὶ τύπων, καὶ κατὰ συνέπειαν ἢ παράδοξιν

αὐτῶν καὶ ἐκ μέρους δυστυχῶς ἐκείνων, οἵτινες ἐτόχθησαν φρουροὶ ἀγρυπνοὶ καὶ τηρηταὶ ἀόστηροὶ αὐτῶν, δὲν γεννῶ ἀπόγνωσιν εἰς τὰς ἐσχάτας τοῦ ἀναναπτύκτου λαοῦ μας, ὁ ὁποῖος δυστυχῶς ἀποδίδει τοιαύτην σημασίαν εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους, ὅσων καὶ εἰς τὸ ὄγμα, καὶ τὸν ὁποῖον λαόν μας οὐδέποτε ἐσκέψθημεν ἡμεῖς οἱ ἀρχοὶ καταλλήλως νὰ διαφωτισώμεν εἴτε διὰ θρησκευτικῶν διαλέξεων, εἴτε διὰ πρακτικῶν κινήσεων, εἴτε διὰ Κυριακῶν ἀναγνωσμάτων περὶ τῆς ἀληθοῦς σημασίας τῶν τοιούτων θεσμῶν καὶ τύπων, ὡς δυναμένων νὰ μεταβληθῶσι, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ βλαθῇ ἡ οὐσία τῆς θρησκείας, τὴν ἀκράδαντον δὲ πεποιθήσιν εἰς τὴν ἀνεπτυγμένην τάξιν τοῦ Γένους ἡμῶν, τὴν ἔχουσαν σαφῆ συνειδήσιν τῆς ἀξίας καὶ τοῦ κύρους τῶν θεσμῶν τούτων, ὅτι οἱ κληρικοὶ εἴμεθα ὀπισθοδρομικοὶ, μὴ θέλοντες μὴδὲ ἔχοντες τὴν ἱκανότητα καὶ τόλμην νὰ ἐμφυσώμεν εἰς τὸν ὀργανισμόν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τὴν σωτηριώδη πνοήν τῆς ἀληθοῦς ζωῆς, τῆς συνειδητέως ἐν τῇ λελογομένη μεταρρυθμίσει, προτιμώμεν δ' ἀντι ὅλων τούτων νὰ κρατῶμεν τὸ ἐφ' ἡμᾶς ὑπὸ παχυλὴν θρησκευτικὴν ἀμάθειαν καὶ ἀγνοίαν τὸν ἡμέτερον λαόν, καὶ τοῦτο ἐκ φόβου μὴ, διανοιγομένων τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, παύσῃ τὸ ἐπ' αὐτοῦ κράτος καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἡμετέρας θελήσεως καὶ σκέψεως;

(ἀκολουθεῖ)

ΛΕΥΙΤΗΣ

Ἡ ΡΙΣΘΗΤΙΚΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΝΗΜΗΣ

Κάθε περίοδος τῆς μόδας ἔχει καὶ ἐν ἰδιαίτερον μέρος τοῦ γυναικείου σώματος. Ὑπάρχεν ἐποχὴ, καθ' ἣν οἱ κορσίδες ἀνεδεικνύον τὸ στῆθος, ἐνθ' ἃ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος ἐκρύπτοντο ὀπισθεν ἀφθόνων πτυχώσεων. Κατόπιν ἦλθον τὰ τουρνίρια, τὰ ὁποῖα παρεμόρφωνον ἐπὶ περισσώτερον τὰς πραγματικὰς γραμμὰς τοῦ σώματος. Μετέπειτα τὰ ἐφηρμοσμένα ἰνδύματα, αἱ ῥομπ κολλάει, καθὼς κοινῶς λέγονται, ἦλθον διὰ νὰ ἐξαιρέσιν ἰσως μάλιστα μέχρι βαθμοῦ ὑπερβολικῶς τὰς καμπυλότητας τοῦ γυναικείου σώματος.

Μετὰ ταῦτα τὰ κορσὶ καὶ οἱ κορσίδες προσπαθῆσαν νὰ ἀποτρέξουν τὰς προεξοχὰς τοῦ στῆθους καὶ νὰ παρουσιάσουν τὸ γυναικεῖον σῶμα ὡς μίαν εὐθείαν γραμμὴν μὲ εὐκίνησιν καὶ εὐκαρῆσαν ἀσυνείδητον. Σήμερον ὅλοι, βεβαίως, ὀμολογοῦν, ὅτι ἡ περίοδος τῆς μόδας ἐργάζεται νὰ ἐπιδείξῃ τὴν γυναικεῖαν κνήμην.

Φυστικῶς κοντὰ, κάλλεος ὀκνητοὶ, ἀζοῖρ καὶ τραπέζαρδον, συντελοῦν νὰ ἐπιδεικνύσῃ τὰς καλλοῦν τῆς κνήμης. Ἀλλ' ἄρ' ἔτι ὑπάρχειν πρῶγματι καλλοῦν πανταχοῦ;

ὄμοια' ἀλλὰ καὶ τὰ κοσμήματα ταῦτα δὲν ἰσχύουσιν νὰ καλύψουν τὰς ἀτελείας τῆς κνήμης, ἂν τοιαῦται ὑπάρχωσιν παραδείγματος χάριτι, τὰς αὐθάδεις τρίχας, αἱ ὁποῖαι προβάλλουσι, τὰς ἀξιοσημείων φλέβας καὶ τὰ παρόμοια.

Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ δημιουργήσῃ κανεὶς κνήμην, ἢ ὁποῖα νὰ κατορθῶνῃ νὰ μὴ χάνῃ τίποτε ἀπὸ τὴν τολμηρὰν αὐτὴν μόδον;

Κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς τὴν καλλοῦν τοῦ σχήματος, διότι ἡ καλλοῦν αὕτη εἶναι ἡ πρώτη, ἢ ὁποῖα προσπίπτει εἰς τὰ μάτια καὶ τὴν ὁποῖαν εἶναι πολὺ δύσκολον, ἂν μὴ ἀδύνατον, νὰ δημιουργήσῃ κανεὶς μὲ τεχνάσματα.

Μία λεπτὴ σῆν καὶ μία καλῶς ἀνεπτυγμένη κνήμη, αὐτὰ εἶναι ἡ ἰδανικὴ καλλοῦν τοῦ γυναικείου ποδός. Ταῦτα, ἐν τούτοις, εἴμποροῦν νὰ δημιουργηθοῦν μὲ τὴν ἐξάσκησιν καὶ μὲ τὸ μασσάζ. Ἄρκει νὰ χρησιμοποιοῦνται ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τῆς ἀνάγκης.

Ὅσῳς, ὅταν οἱ μῦς ἔχουν μίαν κανονικὴν προεξοχὴν καὶ μόνον ἢ σῆν εἶναι ἐλαττωματικὴ, εἴμπορεῖ νὰ τὴν περιορίσῃ κανεὶς μὲ ἐντριβὰς καὶ μὲ σφικτῶν ἐπίδησμον, τὸν ὁποῖον νὰ θέτῃ κάθε νύκτα.

Ἄν πάλιν ἡ κνήμη εἶναι ἀτροφικὴ καὶ ὀν παρουσιάσῃ κανονικὸν ὄγκον, δύνασθε νὰ τὴν βελτιώσῃτε μὲ γύμνασμα τοπικόν. Ἄν δὲ μὲς ἐπίσης δὲν εἶναι ἀνεπτυγμένοι, τοὺς ἐνισχύετε καὶ τοὺς ἀναπτύσσετε κατ' ὄγκον πάλιν διὰ γυμνασμάτων. Ὁ περιπατοῦν, αἱ γυμναστικὰ κινήσεις, τὸ ποδάλιστον συντελοῦν εἰς τὸ νὰ εὐρυνθῇ ὁ ὄγκος τῶν κνημῶν. Καὶ μόνον, ἐν τούτοις, ἡ γυμναστικὴ εἴμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ τούτο, ἀρκει νὰ κάμνετε συνεχῶς κινήσεις καὶ τάσεις τῶν ποδῶν πρὸς τὴν κνήμην, καὶ τῆς κνήμης πρὸς τοὺς μῖρους.

Μὲ τὰ τοιαῦτα σχετικὰ γυμνάσματα θὰ κατορθώσῃτε νὰ καλλιεργήσῃτε τὸ σχῆμα τῶν κνημῶν σας καὶ νὰ τὰς κάμνετε ὀραιοτέρως.

Καὶ τὰς ἄλλας ἀτελείας προσπαθήσατε νὰ θεραπεύσῃτε. Ἀπαλλάξτε τὰς κνήμας σας ἀπὸ τὰς τρίχας μὲ κόνιν ἀποξιδρωτικὴν.

Τὰ ἐξογκώματα θεραπεύονται μὲ μασσάζ. Ἄν τὸ χρῶμα καὶ ἡ ἐπιδερμὶς τῶν ποδῶν καὶ τῆς κνήμης δὲν εἶναι τοιαῦτα, ὥστε νὰ προβάλλῃ εἰς τὰ ξένα μάτια, τότε φορέσατε διπλὰς κάλτες ἐσωτερικὰς μὲ χρῶμα κρέμροζ, χρῶμα σαρκόε, ἐξωτερικὰς δὲ λευκὰς ἢ μαύρας διαφανεῖς. Αὐτὸ τὸ τεχνάσμα θὰ δώσῃ τὴν ἰδέαν τῆς ἀπαλῆς καὶ λεπτῆς ἐπιδερμίδος.

Ἐν τούτοις, ταῦτα εἶναι ἡμέμετρα· τὸ προτιμώτερον ἐξ ὅλων εἶναι ἡ γυμναστικὴ καὶ τὰ ἐσωτερικὰ φάρμακα, τὰ τακτοποιοῦντα τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Ἡ ὀραϊότης ἀπ' αὐτὰ ἐξαρτᾶται.

ΙΑΝΘΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Δὲν ἀντιμένειν ἐγὼ τὰ ὄμοια τὰ ἴδια,
 εἰθέρα, λυολοῦν καὶ φιλικὴ κ' ἐρωτικὴ παρμένη;
 Μὲ δὲ μ' ἐρώσει κ' ἐπὶ γλαυρὸν τὸ φαγγαρίν,
 καὶ σὺνέσει ἐπ' ἄν ἄλλομα τὸ πρὸς τὸν ἐστὸν ῥοῦν;
 Δὲν ἴσταν ὄντιν ἐκαστὴν σιωπῆσαι ἐπὶ πᾶσα
 τῶν ὀραίων ἰδῶν τ' ὄμοια τὰ μαρμαρῶν ἰδέσται;
 Ἄχ! εἴμεν πῶς τ' ἔσται τὸ εὐτυχισμένον ἄλλοτιν,
 καὶ πῶς ἴσταν καὶ καρδίαν τὴν γυναικῆν ἐκαστῆν.
 Πῶσον κ' ἐπὶ παρῶν καὶ φέγγον ἐπὶ λήθῃ;
 πῶς ἀπὸ μᾶς ἰδέσται καὶ δὲν ἐλθῶν ἰδέσται;

(Λέων)

ΠΑΥΛΟΣ ΓΝΕΤΤΟΣ

ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΕΛΑΦΟΣ

εις πράξεις... τράβη κορδέλλα.

ΠΡΟΣΩΠΑ

πολύ όλιγα, αν υποτεθώ, ότι τα περιωδότερα δεν ντρέπονται και κατά συνέπειαν δεν θεωρούνται ως τοιαύτα.

Σημείωσις. — Τοσ παρόντοι έργου, το όποιον έκαίθη, διά γλιωστήν φοράν εις βίροι του Έθνους, άπαγορεύεται ή άναπαράστασις ήω της πατριαρχι-ής ακινή.

ΠΡΑΞΙΣ Α

‘Η λιποθυμία.

Πατριάρχης.

Διλαδή, ής τότο ζουγος δεν μένει, γόροι μου κυττάζω βλίμακα παμπουρα.

‘Αγκύρας.

‘Αφες να γίνη ότι είναι γκαρμένο, κώπο τίλοι παίρνουν και αυτά τή όνομα!

Πατριάρχης.

‘Την κακή ψυχρή σου! τί παθαίνεις αν αν την Σύνοδό μου βγάζεις χουσουσή; μωρή, που από μαύρο έτυχε να λάγη, διαβολομουτσούνα, ακακό χρόνο νάχη!

Χαλκιδόνας.

Πή του, πή του κι ‘Άλλα, ότι σου κατίδη, τούτοι είναι στίγμα, τούτοι είναι γλίδη, δεν γινώ με λόγια, ούτε με το μπουκωμα, θλίη λαιμάρνντι, γόδραση, παλούκιμα.

Πατριάρχης.

Πή τα σύ, άδελφέ μου, που τή λιε καλλίτερα, πή του πώε δεν τρώμα άγυρα και πέτερα.

‘Αγκύρας.

Πέτερα; ποίό τύπος; με δεν θλίη ρώτημα, τώρα, που μαουάτε άπ’ το κληροδέτημα.

Πατριάρχης.

Μωρή, π’ άνθιμά τον! νάταν και τίποτα! που μου έιπε τόσα πράγματα καζίττίπικα! κάρπου λαγεία, κέτι κτίρια άσμα, που τί έγη γόρη με το πρώτο μαστήμα!

Χαλκιδόνας.

‘Αστρυα, Δισπέτη, νόγω την εύχη σου!

(Πρός την ‘Αγκύρας).

‘Να μ’ αϊτά μου διαχτις την μούρη ψυχή σου! με καλά οι εϊπα μαύρο θολοπλάσι!

Θά μου τή πληρώσει, έννοια σου, με τόκα!

Καιθάρεϊας.

‘Ηθίλα να μάθω, αν μου επιτρέπεται...

‘Αγκύρας.

‘Αν έγω έπάρχη κέποιος, που να ντρέπεται; άκουσι ό κέποι, πρώτισσι τή τάση, έγω τίποσ πράγμα; Μωρή! θίης φυλάει!

‘Εγω μέσα θέβρη κοόρια ίαρότητα, π’ όλα τή σκίπαι βιαστικά κ’ άρότητα, έω τριτίπια γλίση, μίσι ρουτίνας μούρη, έω μέσα όλα, με ντραπή δεν θέβρη.

‘Εγω βασιλόσι μένω ή σαγγάσια! κ’ είναι τή τιμή της κλεινής παρίσι, έω με γαρένις μούτρα άπο κρέατι θέναι άπο μπακίρι ή τικκαδέφια!

‘Εγω μέσα θέβρη της πύε φίνις ουλίσι, πώχουσι πρσόν των σιδερίσις γούλις, invention κανούργια, εϊδος άικίσιςτον, πώραγε την κέσσα την άφιαθρήντου.

Πατριάρχης.

Ό, κακογρονιάχης! Πάφη, μωρή κέρατα!

‘Αγκύρας.

Μαζήτις αν είναι, πρώτσι νάχη θούρακα!

Πατριάρχης.

‘Αδελφέ Γαρόβησι, πής μου ποιοί είναι οι έροι σου;

‘Αγκύρας.

Μάθω, ότι γράγορα λόγιση τή δόξα σου!

Προύδης.

‘Αγιο άδελφοί μου, έρθει μετέγρω κ’ επιθή νουσιόσι κέσσέρη τριμίρη, άπ’ την θηκή μας τούτη λογοδιόρησι, προτιμώ με χίνα με τή κουκουνέρισι.

Τούτοι ό κωγέσι σου με ‘Έχει ζαλισμένο, ν’ ανα για με χίνα, τή καταλαΐάνα!... τότε θά με διήτι και έμένα πρόμαχον, με τον σάμμαχόν μου τον παπαλοστήμαχον.

Χαλκιδόνας

(έμπιστευτικώς προς τον ‘Αγκύρας).

Πής μου πότα θέλεις νάβρη με τή μέρσι μου, θά γαρούρω έλοι, θά γαρή κι’ ό Γέροι μου.

‘Ελα, κέτι τόκα, άς γινώ θάνοια κι’ άσ’ τή θηκή μας να κοιμολνται αϊόνια.

‘Ακουσι! μαζί μου αν θελήτρη νάριτι, μέσα σ’ όλα τέλλα, θέσαι κ’ θηνομάρισι; έύρησι είναι τίτλοσι γτυπητός και σπίνιοσι, κι’ όποιοσι τον κατέχει γίνιτ’ άρειφάνσι.

‘Αγκύρας.

‘Όσο θά για τίτλοσι, έίρω είσαι είδύμον...

Χαλκιδόνας.

‘Εξηκριθόμινι Σατανά, έπίμωσι...

Προύδης.

Πάιννα σύ λέγω! μωρή τ’ είναι τούτοι; αν καταλαβαίνουσι άπο χίνας μωρσι!

Καλλιουπόζεως.

Μένο για οι νοιόθιο, με δεν βγαίνι τίποτα.

Προύδης.

Πάζω γώ την χίνα, πάζω τή κήόποτα;

Σαράντα-Έκκασιδιών.

Δίλου, κι’ αν έυδύτρη χουσι του μασιήματος, τή πινούσι εις βή, οι τή κληροσύνημασι.

‘Ηλιονπόζεως.

‘Αλλοσι τι, αϊτό σύς τρέτ τή κόμμα; μένον για ναρή νάχησι τή όνομα.

Καιθάρεϊας.

‘Ηθίλα να κέρω με μικρή ίαότιση...

Πατριάρχης.

Σίγορα και πάλι την άνασυγκρότησι!

Καιθάρεϊας.

Μά θαρρώ τή Έθνοσι, πώε δεν έ/η έίκοσι, που τή μασιήσι σου γρόνια τώρα έσπρινσι.

Χαλκιδόνας.

Μωρή! και με με βάζεις για κούσ κατίδη, ακάκασι, κέρησι παντί σαλαούρισι.

Καιθάρεϊας.

Πάζι τή τριτίπια, πάζι τή ρουίσι!

Πατριάρχης.

‘Ο! κ’ αϊτίε μαζί τους! τάσι, Γρηγορέσι!

Χαλκιδόνας (άπειλιτικώς)

Σύ ‘σε Καιθάρεϊασι, θά έρησι οι Καιθάρσι!

Πατριάρχης (άπειλιτικώς)

Τριτί έθρη γινέκασι, κι’ έσοσι κέσι τίπικασι!

(‘Ο Πατριάρχης μετατρέπεται αν αϊόθρησι εις τή έκαίτερα όνοματι ήω).

Χαλκιδόνας.

Μαζ τον άρρωτιήτασι την καλέσ μου Γέροντα και αν πάδη τίποτα, πώσι τή σαγγάρινα!

‘Αγκύρας.

‘Α! κούθιθρησι άθιαθισία! πώσι έω πώ λίση ή άνακίθησι!

ΠΡΑΞΙΣ Β

Συμβουλαί προς τον υιόν μου

και προς τους άλλους...

(‘Ο Πατριάρχης πίνσι σι με άπο πολυθρόνιον όπου θίεται, έτι πλάσι όντισι. Έν τούτοι, μπορεί και να μην είναι άκίρησι. Πλάσι τον ό Χαλκιδόνας εις στίσι προτιχίσι).

‘Ελα, Γρηγορέσι, έλα έω κοντά μου, σ’ είναι ό μένοι φλόσι όπου με έκατάλασι, εϊδεις τί ζητοσι στή γαρέματά μου, εϊδεις, άδελφέ μου, σκίψις θεοπάλασι;

‘Ακουσι με γλίωσα, άκουσι μεν έρι κέινου του Νικόλα άπο την Καιθάρεϊα! μωρή, κακογρονιάχης, ή διαβολοστία, σουγι ίνα στίμα, έπώ κένασι έόκα.

Μά έγω, που όλα τή φαρμάκια έπία, στο μακά μου κούπτι χλίση-έω τριτίπια, κι’ όσο κι’ αν φωνάξουσι για τή καθιστότα, άπ’ τή πρόγραμμα μου δεν άλλαζω γίότα.

Τώρα άκουσι με, ώ δού μου χέρι! αν ποτι τή Έθνοσι άργηγο σή φέρη, πρσάσι τ’ αϊτίσι σου νάχη βουλομείνα και σαματιόρο κέποιον σάν και σίμα.

‘Αν θά οι φωνάξουσι για γουστιασι, να τοσι λιε πώι έρησι άθιαθισία, να μην πωσι ποτι σου, βλακίρη τή βουλομείνα, γιατι μέσα σ’ όλα βγαίνουσι και άσκα!

‘Αν κέμια φορά έμης κληρονόμοσι, με σκίθησι ποτι τί διατάσσει ό νόμοσι; πνίττα με καλό, τίτι και με μάλλωρα, κι’ όστια, που λιε, βρίσκεισι κέποσι μπάλωρα.

‘Απ’ τή έπόματα των έμπερισιτάτων να σου μένη, κούτασι, κέτι τι στίσι πύτον; με ρουτίσι κέιννα όπου τούρη έμαθα τα, κι’ αν θά σι ρουτίσουσι, πής πώσι παίρνις έόκατα.

Μέλιμα σου πρώτον, μέλιμα σου κέριον, είναι να έκαίνησι κέσι άλιτήριον με για νάχησι πάντα έθια όκλόνησι, την ντραπή θεόρα κέτι τι ίνακίσι.

Σκίψι για τή Έθνοσι με κρατήσι κέμια, γούρισι αν οβούρι γούρι στή ταμεία, όλη ή σούγια του πανθόργου κόσμου, μέσα στή ταμεία κούπτιται, βρ έφωσ μου!

‘Αν θά τούρη σκίθησι στίσι συνουθισίσι, κέσι πώσι πθαίνις, κέσι πώσι θά σκίθησι; κέποισι θά σι πάρη εις τούσι όμοσι αϊόντασι κ’ ίται μ’ ίνα κέλοσι την γλιωσίνα ή Γέροντασι.

Μέσα στή καλή σου χέρισι με δάίμονα, με στήν κέσοσι ήω κέσι τον πανόροσι; όλοι είναι βλάκισι και για σκίπολέρινα, και αϊτό, που λέγω, για κένωσ πάρι το.

Με τή πώσις μερισι, που θά μεθε στίσι θεόνοσι; κέτι κέσι ίνε χτίμα του άν’λασι; ζουγασι θά είσαι, που τή βιβαίονα, μένω ρέ διακί σου άρρινα και θήλια!

Γώ που άνθισίσι μου δέσκουσι χιρετόνησι; κι’ αν έσν δεν έρησι σαγγίσι σου άρρινασι, μεν άνθισίσι σου κέσι την διακίσησι, ‘Γούνησι, αν σί λιε, γίνουσι γίόσι τή Γουόκισια!

Χαλκιδόνας (εν άκρη σι γκινιθίσι)

‘Αγγίσι στίσι ίνε σου, Δίσιποσι πανόροσι!

Πατριάρχης (έξυπνών).

Ό, κακογρονιάχουσι, άδελφέ Γρηγορέσι! ‘Ο Χαλκιδόνας τή γόνησι, γιατι δεν έύρησι ίνακίσις τίσι στίρισι τή κηρομείνασι. ‘Ησυχάσι όμοσι γιατι, άλιπών τ’ αν μωρή του μέσα σ’ ίνα καθισίσι, πύθεται, έτι δεν είσαι ίνακίσις να έρησι αϊτίσι άγγίσισι).

Χαλκιδόνας.

Τα σου τή λόγια σου, που ή ψυχή σου, άκουσι, έίγι προτίρησι, έλα, έλα τ’ άκουσα!

Πατριάρχης.

‘Απ’ τούσι φλόσι έλκοσι μου, πάντα τί έγώριση, κούτασι τή λόγια μου να τή έρησι γιόρνα!

Χαλκιδόνας.

Με θαρρώ, Δισπέτη μου, πής κ’ έγω σιμαρινασι, έσοσι τή τή μάθουσι έρησι τή έπικέλινα!

Προύδης (λαγανισμένος).

‘Εγω μωρή στίσι πάλι τσαμπουά κ’ ό ‘Αγκύρας φέλλουσι τον μεγάλου κέσοσι

